

[Ole Espersen]

vendiggør, at yderligere og måske interne papirer udleveres.

Dernæst vil jeg gerne gøre opmærksom på et par spørgsmål, som udvalget naturligvis også vil interessere sig for. Det er det ene citat, der har spillet en stor rolle i dag, og som vedrører spørgsmålet om regeringens betæneligheder eller mangel på betæneligheder i forbindelsen med fremsættelsen af forslaget om ambien. Det er en interessant udtalelse, for det, regeringen svarede Skatteudvalget, var følgende:

»Forud for fremsættelsen af lovforslagene vedrørende omlægning af arbejdsgiverbidragene har regeringen nøje overvejet, hvorvidt omlægningen skulle være i strid med EF-Traktatens bestemmelser.

Resultatet af disse overvejelser har været, at regeringen ikke har betæneligheder ved de fremsatte lovforslag.«

Der står jo i virkeligheden ikke, at regeringen ikke har betæneligheder ved, om det hele er i strid med EF-retten, men der står, at man ikke er betænkelig ved lovforslagene. Det kan måske skyldes, at man har sagt til sig selv, sådan som vi fik indtryk af i dag, især måske fra den konservative ordførers side, at de selvfølgelig godt – måske meget vel – kan være i strid med EF-retten, men vi tager chancen og ser, hvor længe det går.

Hvis det er det, der ligger i udtalelsen, er det måske ikke mangelfuld orientering, men i hvert fald noget, der i høj grad kan vildlede, fordi man får indtryk af, at det, der siges dér, er, at der ikke er betæneligheder i forhold til EF-retten.

I virkeligheden kunne man sige det samme om statsministerens udtalelse i forbindelse med trepartsforhandlingerne, hvor man rejser spørgsmålet, og hvor man siger, det er vigtigt for regeringen, at tingene er i orden i forhold til EF. Og så tror man, når man læser det, at regeringen vel er på det rene med, at sagerne er i orden, men i virkeligheden gives der ikke noget svar på det.

Jeg nævner disse eksempler på udtalelser og forhold, som jeg synes man godt kunne have fået belyst i dag. Det kan måske stadig væk ske, men ellers må det selvfølgelig ske i forbindelse med behandlingen i de to udvalg.

Lad mig slutte af med at berøre noget, som statsministeren gjorde en hel del ud af, nemlig Kommissionens passivitet. Jeg ved ikke, om

man kan tale om passivitet hos Kommissionen. Det kan også være en tøven hos Kommissionen, eller det kan være en venlighed over for Danmark. Måske har man tænkt: De har store problemer, lad os nu lade være med at fare for hårdt frem mod dem. Lad os se, hvordan tingene udvikler sig, hvor mange der klager, om der er nogen danske firmaer eller udenlandske firmaer, der er utilfredse, osv. Derfor farer man ikke frem med en måneds eller tos varsel. Man lader et års tid gå, inden man kommer med åbningsskrivelsen. Det er måske egentlig udtryk for en hensynsfuldhed.

Men den danske regerings reaktion har desværre ikke vist den samme forståelse, for den danske regering har på trods af den meget klart begrundede udtalelse, der fastslog som Kommissionens opfattelse, at der var tale om en ulovlighed, ikke taget imod den fremstrakte hånd. Man har f.eks. ikke sørget for at forhøje momsen i stedet. Havde man gjort det, føler jeg mig næsten overbevist om, at vi måske nok ville have tabt en retssag, men ikke med denne tilbagevirkende kraft, der er det mest katastrofale overhovedet.

Det er min fortolkning – det er en mulighed – men jeg synes i hvert fald ikke, der er grundlag for at klandre Kommissionen for passivitet. Det er måske heller ikke det, der lå i statsministerens udtalelse, men det kunne opfattes således.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg synes, det fortolkningsbidrag, hr. Ole Espersen gav her i slutningen af sit andet indlæg, var yderst sympatisk og forstående, og jeg vil også gerne lægge det til grund. Hvad taler hr. Ole Espersen om? At Kommissionen ikke ville fare hårdt frem, at Kommissionen måske ville vise hensyntagen til den danske regering. Javel, men det kan den jo ikke have gjort, hvis den var overbevist om, at regeringen klart har overtrådt klare regler.

Faktisk var der i mit ordførerindlæg en lignende betragtning og en ros til Kommissionen for at have optrådt nogenlunde på den måde, som hr. Ole Espersen her så fint har beskrevet. Det synes jeg er point i regeringens favør, for hvis der var tale om en klip og klar-overtrædelse og Kommissionen var klar over det, ville denne hensyntagen, som hr. Ole Espersen be-